

ANNE SEXTON

Ó, ti nyelvek

ELSŐ ZSOLTÁR

Legyen egy Isten, aki olyan nagy, mint egy naplámpa, és rátok neveti hevét.

Legyen egy föld, amely lombfűrész-alakú, és mindannyiótokhoz illik.

Legyen a mélység sötétkamrájának sötétsége. Egy féregszoba.

Legyen egy Isten, aki látja a hosszú, keskeny cső végén a fényt, és bebocsátja azt.

Legyenek kettéválasztva Isten által.

Legyen Isten Hoodsie jégkréme két íz egy pohárban, hogy megoszthassa veletek.

Legyenek a vizek elválasztva a földtől, hogy Isten az első fényben megmoshassa arcát.

Legyenek tűszúrásnyomok az égen, amelyekbe épp befér Isten kisujja.

Legyenek a csillagok a lekváros tekerccsek és a nevető babák mennyországa.

Legyen a fény neve nappal, hogy a férfiak kukoricát termeszhessenek vagy buszra szállhassanak.

Legyen szárazföld a második napon, hogy a férfiak Cannon törülközővel száríthassák meg lábujjaikat.

Legyen e föld megszólítottja Istennek, aki érzi, ahogy a fű kiserken, mint az angyalhaj.

Legyen banán, uborka, aszalt szilva, mangó, bab, rizs és cukornád.

Legyen magjuk, hogy szaporodjanak.

Legyenek évszakok, hogy megtanulhassuk az ég építészetét, tele sassal, pinttyel, aranyküllővel, sirállyal.

Legyenek évszakok, hogy tucatnyi kabátot ölthessünk, és havat lapátolhassunk, vagy kibújhassunk a bőrünkéből, és lubickolhassunk a Karib-tengerben.

Legyenek évszakok, hogy az égi kutyák átugorják a napot decemberben.

Legyenek évszakok, hogy az angolna előbújjon zöld barlangjából.

Legyenek évszakok, hogy a mosómedve vére gazdagabb lehessen.

Legyenek évszakok, hogy a szelet felvonják egy narancslevél kedvéért.

Legyenek évszakok, hogy az eső hajókat temessen el.

Legyenek évszakok, hogy a csodák folyékony arannyal töltsék meg a poharunkat.

Legyenek évszakok, hogy a nyelvünk spárgában és citromban tobzódhasson.

Legyenek évszakok, hogy a tűz el ne hagyjon minket, és ne dermedjen fémmé.

Legyenek évszakok, hogy egy férfi tenyerébe foghassa egy nő mellét, amelynek bimbója duzzadó csillagszamóca.

Legyen menny, hogy az ember túlélhesse a füveket.

MÁSODIK ZSOLTÁR

Mert imádkozom, hogy legyen egy Mindenható, aki megáldja a mocsártölgyet, amely körülvesz.

Mert imádkozom, hogy legyen egy Mindenható, aki megáldja a dalmatákat, akik úgy szökdelnek, mint a nap foltjai.

Mert imádkozom, hogy Emily King, akit nem ismerek, csak köszönőviszonyban vagyunk, figyeljen fel a lábamra és a popsimra, méghozzá jóindulattal.

Mert imádkozom, hogy John F. Kennedy bocsásson meg nekem, amiért elloptam a borítékját, amellyel megszabadul a szenátustól.

Mert imádkozom, hogy a Tuftstól kapott díszdoktorim hallatán John Holmes ne öltse ki a nyelvét mocsaras medfordi sírjából.

Mert imádkozom, hogy J. Brussel, aki azt írja, hogy nyolcvan, sőt több, boldoguljon a reggeli merevedésével.

Mert imádkozom, hogy Joy kőgerince megmaradjon, és hogy kígyók melengessék csigolyáit.

Mert imádkozom, hogy Brundig mama, aki jó orvos, éjjel kipihenje, hogy a nevemet üvöltözte a Beacon és a Dartmouth sarkán.

Mert imádkozom, hogy ez a piros gyapjúkosztüm, amitől viszket a bőröm, legyen olyan, mintha nejlon hálóinget viselnék.

Mert imádkozom, hogy a lányomat ebben a szörnyű ködben is büszkének találják, akár Hawaii-on is.

Mert imádkozom, hogy a lányaim az ő lányaik arcát nyuszibundával simogassák.

Mert imádkozom, hogy örökké hűséges írógépem ne romoljon el, bár hat éve a kórházszoza másik sarkába hajítottam.

Mert imádkozom, hogy Kayo, aki a fölöttem lévő fotón mosolyog Bermudán egy kerti széken, rámosolyogjon a nevére a sok-sok név között.

Mert imádkozom, hogy a fával borított szoba, amelyben élek, hűségesen mind több és több könyvet fogadjon be, ahogy az évek telnek.

Mert imádkozom, hogy a ruháim, a zoknijaim és kabátjaim ne menjenek még inkább össze.

Mert imádkozom, hogy két macskám a mennybe érkezzen, szemüket kis bádög homokozóvödörben cipelve.

Mert imádkozom, hogy borom dúsabb legyen.

Mert a nő imádkozik, hogy érintése tej legyen.
Mert a nő imádkozik, hogy éjszakája egy kicsi, zárt ösvény legyen.
Mert imádkozom, hogy továbbra is sajtos krumplival tömhessem a számat.
Mert imádkozom, hogy a Jack Daniels olyan könnyen csússzon, mint a csók.
Mert a nő imádkozik, hogy ne rettenjen vissza a hamiltoni száműzetés magányától.
Mert a nő imádkozik, hogy ne rettenjen vissza a halál üregénél.
Mert imádkozom, hogy Isten megemésszen.

HARMADIK ZSOLTÁR

Legyen úgy, hogy Noé bárkát épít az öreg hölgy cipőjéből, és megtölti azt az Úr teremtményeivel.
Legyen sok ablak a megváltás bárkáján, hogy az Úr teremtményei bőséges oxigénnel házasodjanak.
Legyen úgy, hogy a megváltás bárkája hódol az Úrnak és egyre kiterjedtebb sikereinek.
Legyen, hogy Anne és Christopher letérdel egy tahóval, akinek szája úgy harap Anne lábujjába, hogy aztán maga is felajánlja azt.
Legyen, hogy Anne és Christopher két vörösbeeggyel jelennek meg, akiknek kukacai édesek és rózsaszínek, mint a rúzs.
Legyen, hogy felmutatnak egy tenyerükbe rejtett méhet, aki az Úr elektromosságát zizegi kis sárga Z-kkel.
Legyen, hogy dicséretét zengik egy bikával, akinek szarvai sárgák a történelemtől.
Dicsérjétek az Urat egy ökörrrel, aki édessé nő a mennyben, és kislányok hajába köt pántlikát.
Alázkodjatok meg a léggel, aki zümmög, mint a motor anyja.
Szolgáljatok a majommal, aki lerombolta az Empire State Buildinget, és elnyerte a szüzet.
Ajánljatok föl egy hangyát, aki úgy araszol az Úr felé, mint a nyomtatás ezen a papíron.
Áldassatok egy cobollyal, aki tintával vérzi át az udvarhölgyek ruháját.
Áldassatok egy nyúllal, aki egész zsák spermával érkezik.
Áldassatok sáskával, aki függönnyt táncol az égre, és megvakítja a mezőt.
Áldassatok árnyékhallal, aki a tízcentest vékony ezüstté olvasztja Frisco környékén.
Örvendeztetek a sásliliommal, amely egy napig él a postaláda mellett és az út mentén tündökölve.
Örvendeztetek az olajbogyóval, mert az hűsleges olajat ad, és magában is zsíros nedvvel táplálja a száját, míg belemélyed a fog.

Örvendeztetek a francia császárhallal, amely úgy lebeg, mint egy ragyogó ékszer, akár egy kék jéghegy a Karib-tengeren.
Örvendeztetek a gyapot bokraival, amelyek növegszenek csillagokat és magokat, hogy Amerika tömegeit felruházzák.
Örvendeztetek a csikóhallal, aki kalandparkokban és versekben él.
Legyen, hogy Anne és Christopher örvendeznek a féreggel, aki úgy bújik ki a fényre, mint egy baba pénisze.

NEGYEDIK ZSOLTÁR

Mert árva vagyok két halotti maszkkal a kandallópárkányon, és anya pocakjának sírjából érkeztem Boston kereskedelmi forgalmába.
Mert a városnak csupán két ablaka volt, és az épületek fölfaltak engem.
Mert apám cégéből érkezett, zsíros gyapjúba pólyáltak engem, és mozdulni sem bírtam, sem megkérdezni az időt.
Mert Anne és Christopher a fejemben születtek, miközben üvöltöttem a rózsák sírjára, gyerekszobám kilencvennégy bölcsődéjére.
Mert Christopher, a képzelt fivérem, ikerpárom pici farkát úgy tartja kezében, mint a csellét.
Mert belőlem *mi* lettünk, és ez a képzeletbeli *mi* kedves társasággá vált, amikor a nagy lufik nem hajoltak fölénk.
Mert nem tudtam olvasni, sem beszélni, és a hosszú éjszakákon nem tudtam lekapcsolni a holdat, sem megszámolni a mennyezeten áthaladó autólámpákat.
Mert sápadtan feküdtem, mint a liszt, és gumicumín át ittam a hold levét.
Mert bepisiltem, és Christopher megnézte, hány óra, ami ketyegett, mint egy júliusi tücsök, és csöndben mozgatta kanalait.
Mert beszartam, és Christopher mosolygott, és azt mondta, legyen a levegő édes a te talajoddal.
Mert Christopherre figyeltem, kivéve, mikor jött a lufi, és kicserélte rajtam a kötést.
Mert viszkedett az ágyékom, és kezek olajozták be.
Mert olyan egyedül feküdtem, mint a halál. Christopher mellettem feküdt. Ő élt.
Mert olyan mereven feküdtem, mint a papírrózsák, és Christopher hozott egy sekély lavórt, és megfürdetett.
Mert nem beszéltem, de a bűvész a vér trükkjeivel szórakoztatott.
Mert nem hallottam, csak a bűvészt, aki mellettem feküdt, és úgy szólt, mint a rádió.
Mert akkor sírtam, és kis ládám mélabúsan ringott.
Mert a gyapjú és a festett lécek keretei közt voltam. Hol vagyunk, Christopher? Börtönben, válaszolta.

Mert maga a szoba egy láda volt. Négy vastag rózsafal. A mennyezet Christopher szerint alacsony és fenyegető.
Mert mosolyogtam, de nem látta senki. Christopher aludt. Olyan hangot adott ki, mint a tenger.
Mert ringattam az ujjaimat, mégsem maradtak úgy. Nem tudtam helyre tenni őket. Kitértek a számból.
Mert kiűztem magam az álomból, a zöld szobából. A kétségbeesett álmából, aki visszafelé utazik a sötétségbe.
Mert a születés betegség volt, és Christopher meg én találtuk fel a gyógymódot.
Mert varázslatot nyelünk, és mi hozzuk világra Anne-t.

ÖTÖDIK ZSOLTÁR

Legyen úgy, hogy Christopher és Anne oly merészen bukkannak elő, mint egy disznó, aki határozott, akár egy docens. A férfi, aki előbukkan a talajból és a metróból, édessé teszi a mérget.
Legyen úgy, hogy egy vakonddal bukkannak elő, aki azért bukkant elő a mesterséges ánuszból a fényre, hogy lenyelje a napot.
Bukkanjatok elő egy százszorszéppel, amely kinyílik, mint a kéz, és azt szeretné, ha megszámolnák, mert *szert*.
Bukkanjatok elő egy narancssal, aki fölkapcsolja a zseblámpáját, és úgy ragyog a sötétben, mint valami szentség.
Bukkanjatok elő egy csigával, aki megköti és kioldja az agyát kemény koponyájában. Senki nem küld levelet a csigának.
Legyen úgy, hogy Christopher és Anne egy tintahallal bukkannak elő, aki mérgével úgy mossa le az Urat, mint az olvadt medvecukrot.
Bukkanjatok elő egy karfiollal, aki lezöttyen az Úr mellé, és úgy aggódik, mint egy fehér agy.
Bukkanjatok elő egy rózsával, aki úgy nyílik el, mint egy alsó ajak, és maga a bágyadt gyönyörűség.
Bukkanjatok elő egy nárcisszal, akit balerinának öltöztettek, és kitáncol az ősi tavaszba.
Bukkanjatok elő egy foltos kutyával, aki mosolyog, és tappancsát nyújtja a szörnyű csillagoknak.
Bukkanjatok elő egy csótánnyal, aki Franz Kafkának is elég nagy (nyugodjon békében, bár rázárták a szobája ajtaját). Bizonyára fogni kellene mindazok kezét, akiket különféle méretű ládába zártak. A vonatokat és a repülőket nem kellene lezárni. Engedni kellene, hogy az ember kirepülhessen belőlük, egyenesen az Úr szájába. Az Úr az én pásztorom, Ő fog lenyelni. Az Úr az én pásztorom, ő enged majd vissza.

Legyen úgy, hogy Christopher és Anne egy ponttyal bukkannak elő, aki túl nagy, a kétharmada mindenholnan kilóg.

Bukkanjatok elő egy leopárdal, aki az ágon át szivárog, mint az olaj, és tappancsa vattaléc.

Bukkanjatok elő a Földközi-tengerrel egy derűs napon, amikor a csillagok néhány centivel a felszín alatt alszanak.

Bukkanjatok elő egy levelibékával, aki fontosabb a mező számára, mint a Big Ben. Nem volna szabad bezárni.

HATODIK ZSOLTÁR

Mert Amerika egy hölgy, ringatózik a hintaszékben a teraszon a festetlen ház mögött egy használaton kívüli út mentén, de Anne ezt nem látja.

Mert Amerika egy könyvtáros Wichitában, köhög a portól, és megkínálja a postást savanyúcukorral.

Mert Amerika Dr. Abraham, aki penicillint és szőlőcukor-tablettát ír fel Woolrich városában, Pennsylvaniában.

Mert Amerika egy öreg férfi, aki lábat mos Albionban, Michiganben.

Gondosan megtörülközik, aztán Dr. Scholl púdert szór a lábára. De Anne ezt nem látja. Anne be van zárva.

Mert Amerika egy jó útra tért betörő, aki most lakatos, minden reggel kilenckor felhúzza az üzletén a redőnyt (kivéve vasárnap, amikor a bejárati ajtóra kiteszi a telefonszámát).

Mert Amerika egy kövér asszony, aki a nagyzongoráról törli a port English Creekben, New Jersey-ben.

Mert Amerika egy kecskebőrkesztyű-gyáros, aki hatalmas forgószékében ül, megtapintja a terméket, és felméri vagyonát, illetve adósságát.

Mert Amerika egy buszsofőr Embarrassben, Minnesotában, aki számolja a mérföldeket, és figyel, ahogy elhalad a kis papundeqli bőröndök sora mellett.

Mert Amerika a komcsik és az antialkoholisták országa, de Anne ezt nem látja. Anne be van zárva. A trockisták sem látják őt. A republikánusok sosem csipkedték meg az állát, mert ő ott sincs. Anne megbújik a kinyílásban és az összecsucodásban, rózsa rózsa után. Senkije sincs. Ott van neki Christopher. Ülnek a szobájukban, csavargatják a babák orrát, bökdösik a babák szemét. Egyszer megutaztatták az egyik babát egy bolyhos papucsban, de azzal azért túl messzire mentek, ugye. Anne nem is szánta rá magát. Fogta a papucsot, benne a babával, aki úgy ült ott, mint egy autóban, berakta a szekrénybe, és rácsukta az ajtót.

Mert Amerika a fényszórós férfi a Ford telepén Detroitban, Michiganben, ő a drótok embere, a fehér gömbé, egész nap, egész nap, egész évben, egész éve fényszórói, napi hetven, gépesítéssel javuló teljesítmény, de Anne nem.

Mert Amerika egy bányász Ohióban, lecsúszik a sötét gödörbe, és minden éjjel macskaszemeket hoz ki.

Mert Amerika csupán ez a szoba... nincs hasznos tevékenység.

Mert Amerika, csupán a babáid vidámak.

HETEDIK ZSOLTÁR

Legyen úgy, hogy mind örvendezzenek a boával, akinek húsz lábnyi hossza kilazítja a fát és a sziklát, és összetekeredik, mint a gumikötél.

Örvendeztetek a Főpostamesterrel, aki íróasztalánál ül Washingtonban, és bélyegekre rajzol arcokat.

Hívjátok elő a keselyűt, aki a húst figyeli a felhők közül.

Zengjétek dicséretét a pókkal, aki várost épít a nő lábujjaiból.

Örvendeztetek a japán cserebogárral, aki rózsaszirmokból lakomázik, szája csupa méz.

Örvendeztetek Pán Péterrel, aki aranyat repít a krokodilhoz.

Örvendeztetek a tengeri vidrával, aki a hátán lebeg, és a pocakján hordozza a kicsinyeit.

Zengjétek dicséretét a homárral, aki mindenható táplálékban gazdag étel, és még a nyelvnek is ízletes.

Örvendeztetek az osztrigával, aki makacs kagylójának biztonságában fekszik, és akit élve megehettek.

Örvendeztetek a pandamacival, aki megöleli önmagát.

Örvendeztetek a csótánnyal, aki megvetett a teremtmények között, és mégis megvan a maga undok helye.

Örvendeztetek a szardellával, aki a salátákban cikázik ki és be.

Zengjétek dicséretét a kacsakagylóval, aki odabetonozza magát a sziklához, és hagyja, hogy a hullámok sodorják hozzá zöld táplálékát.

Zengjétek dicséretét a bálnával, aki nagy, meleg otthont biztosít majd Jónásnak, és hagyja, hogy saját képeit függessze ki.

Zengjétek dicséretét a szőlővel a szerelmeseknek, akik majd lábujjaik között fogják viselni azt.

Örvendeztetek a krumplival, amely édes szerető, és angyalmatracból készült.

Örvendeztetek a brokkolival, mert az jó bokor elrejtteni az arcot, és szépen illik a szájba.

Legyen úgy, hogy Christopher és Anne örvendezzenek Winston Churchill-lel és az ő forró és hidegháborújával.

Legyen úgy, hogy örvendezzenek az elsuhanó motorcsónakkal, amely fehér nyomot húz maga után, és egy percre tenispályát varázsol a tengerből.

NYOLCADIK ZSOLTÁR

Nem. Nem. A nő vidám, mosolyog a hasára. Lenyelt egy szatyor narancsot, és elégedett.

Mert épségben kibírta az utat, és a szobája apró embereket hordoz.

Mert túlélte a randikat a Ford hátuljában, túlélte tinédzserkora péniszeit, hogy eljusson ide, a házasság öblébe.

Mert ő a tilalom tárgya, aki tíz hosszú ujján számolja az időt.

Mert ő a veszélyes hegység, és a hegymászók közül sokan odavesznek egy ilyen úton.

Mert elveszett az emberiségből; saját haját babasálba köti.

Mert Christopher csinos csomagba pakolta őt, és egy hétig ki se csomagolja.

Mert ő nagyszabású, mert ő számos. Ő mindannyiunk, akik törülközővel szárazra törüljük magunkat.

Mert őt táplálja a sötétség.

Mert ő teszi helyére a csontokat egy sötét szobában.

Mert ő osztályozza az aranyat, az ezüstöt, az ásványokat és a vegyszereket.

Mert ő gyűjtöget, ő teszi el a selymet és a gyapjút és az ajkakát és kis fehér szemeket.

Mert ő most már látja szobafogságának végét, és úgy várja, mint kő a vizeket.

Mert domborodik a baba, és az emberek hajnala van a világban.

Mert a baba fekszik a vízben és a vérben, és az emberek sírása van a világban.

Mert a baba szopik, és tejből készült emberek állnak szolgálatára. Tejfák vannak, amelyekre föl lehet fütyenteni a nőt. Tejágyak vannak, amelyekbe lefekve egy meleg szobáról álmodozhat. Tejujjak vannak, amelyek összezáródnak és kinyílnak. Tejgombok vannak, amelyek nedvesek, és gondoskodást igényelnek, és vattába csomagoltatnak.

Mert sok tejvilág van, amelyeken átsétálhatunk a hold alatt.

Mert a baba nő, és az anya a térdén göcögteni, és egy dalt énekel neki Christopherről és Anne-ről.

Mert az anya dalokat énekel a babáról, amely tudta.

Mert az anya emlékszik a babára, aki volt, és sosem zárja vagy gyömöszöli vagy rakja magányosan egy idegen helyre.

Mert a baba él. Az anya meg fog halni, és amikor ez bekövetkezik, Christopher vele együtt távozik. Christopher, aki beledőfött saját csókjaiba, és felsírt, hogy kettő legyen az egyből.

KILENCEDIK ZSOLTÁR

Legyen úgy, hogy a mókus dicséri az Urat, ahogy fölfelé szökdel Jákob lajtorjáján.

Legyen úgy, hogy a repülőgép dicséri az Urat, miközben királyságával flörtöl.

Legyen úgy, hogy a jó tündér zengi dicséretét nehéz zsák tízcentesével.

Legyen úgy, hogy dicséretét zengik a kukával mindenkiért, akit kidobtak.

Zengjétek dicséretét egy kosárlabdával, amely Isten szájában landol.

Zengjétek dicséretét citromhéjjal, amely az elnök italában úszik.

Zengjétek dicséretét jégkockával, mert az fenntartja a mini jegesmedvéket egy másodpercre.

Tálaljátok birkával, mert az sütővassal göndöríti az Úr szakállát.

Tálaljátok számmal, hogy elvigye az aggódó anygalt Jeruzsálembe.

Örvendezetek a Mustanggal, mert az végigtáncol az autópályán, és senkivel sem ütközik össze.

Jelenjete meg egy zseblámpával, hogy el ne fáradjanak a csillagok.

Hozzatok elő egy kereket, hogy a holtakat a paradicsomba szállítsátok.

Zengjétek dicséretét egy villával, hogy az angyalok rántottát ehessenek vasárnap esténként.

Bukkanjatok elő egy kijárat felirattal, hogy mindazok, akik belépnek, lássák az utat kifelé.

Bukkanjatok elő egy otthonülővel, hogy felmosórongyát alázattal helyezhesse az Úr lába elé.

Bukkanjatok elő egy operaénekesnővel, hogy minden koncertjén a holdat engedhesse ki száján.

Örvendezetek az aranyhallal, mert lenyeli az alkonyt kis üveggömbjében.

Örvendezetek egy pappal, aki lenyeli gallérját, mint egy spatulát.

Örvendezetek egy rabival, aki úgy fésüli ki szakállát, mint a tengeri füvet.

Hozzatok elő egy galambot, aki pattogatott kukoricát eszik vagy lábkörömnyesedéket.

TIZEDIK ZSOLTÁR

Mert ahogy a baba előszökken, mint a tengeri csillag, a maga millió fényévébe, Anne látja, hogy meg kell másznia saját hegyét.

Mert ahogy falja a bölcsességet, mint a körte két felét, egyik lábát a másik elé teszi. Felmászik a sötét szárnyra.

Mert ahogy a gyermeke növekszik, Anne is növekszik, és van só és sárgadinnye és melasz mindenkinek.

Mert ahogy Anne sétál, a zene sétál, és a család lefekszik, mint a tej.

Mert nem vagyok bezárva.

Mert egyik öklömet a másik elé helyezem a sziklán, és beleugrom a szavak magasságába. A szavak csöndjébe.
Mert a férj eladja esőjét Istennek, és Isten elégedett családjával.
Mert együtt ütődnek neki a keménységnek, és valahol egy másik szobában gyöngéd ujjak kapcsolják fel a villanyt.
Mert a halál eljön a barátokhoz, szülőkhöz és nővérekhez. Jön a halál zsáknyi fájdalmával, mégsem átkozzák a kulcsot, amelyet megőrzésre kaptak.
Mert kinyitják az összes ajtót, és ez új napot ad nekik a sárga ablaknál.
Mert a gyermek nővé serdül, melle fölkel, mint a hold, míg Anne a békekövet dörzsöli.
Mert a gyerek elindul fölfelé a saját jegyén (mivel nincs bezárva), és eléri a szőlővel teli tengerpartot.
Mert Anne és a lánya kitanulják a hegyet újra meg újra. Azután a gyerek talál egy férfit, aki kinyílik, mint a tenger.
Mert annak a lánynak fel kell építenie saját városát, és meg kell töltse azt saját narancsaival, saját szavaival.
Mert Anne ment, egyre ment fölfelé az éveken, míg olyan öreg nem lett, mint a hold, hangja pedig zsörtölődő.
Mert Anne megmászott nyolc hegyet, és látta, ahogy a gyerekek a téren apró szobraikat mossák.
Mert Anne leült egy kalapács vérével, és sírkövet emelt magának, és Christopher leült mellé, és elégedett volt vörös árnyékukkal.
Mert fölakasztották egy patkány képét, és a patkány mosolygott, és kezét nyújtotta.
Mert a patkány megáldatott azon a hegyen. Fehér fürdőt kapott.
Mert a tej az égből alászállt, és betakargatta őket.
Mert Isten nem hagyta el őket, hanem megbízta a vérangyalt, hogy vigyázzon rájuk, míg csak el nem jön az ideje, hogy csillagukba lépjenek.
Mert az égi kutyák kiugrottak, és havat lapátoltak ránk, és feküdtünk csöndes vérünkben.
Mert Isten olyan nagy, mint egy naplámpa, és ránk nevette hevét, ezért nem rettentünk vissza a halál üregénél.

Szlukovényi Katalin fordítása